

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reklamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féleven.

Ara megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Bécsi handabandák.

Az mondja a német szójárás, hogy a kik egymást szeretik — czivakodnak. Így vagyunk mi magyarok Bécsesél. Mindnyájan szídjuk Bécsset; és szeretünk Bécsbe járni, ha csak lopva is.

De különösen a politikai lapszerkesztők lapjaik számára a szellemi támogatást kinyerni óhajtva; és az önmagukat nagy jövőre candidáló egyelőre még alkalmazatlan statusférfiak járnak oda gyakran. Ez utóbbiak közé tartozik már és még a Handabanda is.

És mily szépen váltják fel egymást. Alig ment el a komoly, már utána jó a tréfás Handabanda. Elmegy egy híres 47-es, jó egy hirtelen 48-as.

„Tiszta a lég?” kérdem a kancellaria portását.

„Tiszta! hanem önt azalatt kifüstölték!”

„Se baj! sok füstöt nyeltem én már az életben, régi dohányos vagyok én. Hanem a mit ki nem állhatok, a töményzag, melylyel faczir államférfiúi brochure-írók önmagukat füstöltetik inasaik, kasznárjaik, és leibjournalistáik által.”

„A töményzag is kivonult a coulisák mögül, a hol egyideig bódítón működött. Ajtót, ablakot nyitottunk, s a mint lég és világosság betódult — oda volt a varázs.”

Lám lám, mily politikus portás! Most értem hogy miért irt a Hirnök szerkesztője nyolez napi Bécsben léte alatt tekintettel a mostani crisisre — igen fontos levelet lapjába

— a mely kimeríti a politikai helyzetet, leírván a kancellaria portását, annak nagy fekete szakállát, és az udv. ajtónállónak kipödrött nagy bajuszát s nemzeti ezimerral ékített egyenruháját, — mint valóságos hazai vívmányt, — melyet a Lajthántúl irigyelnek tőlünk. Csakhogy nem mondta meg, sikerült-e nekie őket a 47-ki álláspontnak megnyerni.?

Hamis ember az a Hirnök szerkesztője — politikai missióját a portáson és ajtónállón kezdi. Mindenekelőtt ezeket igyekeznek megnyerni. Természetes! mert az ember be se juthat a belső terembe, ha portás és ajtónálló ellenzéket képeznek s nem tartoznak elvbarátai közé.

Igen, tehát én is Bécsbe utaztam. Lehetetlen hogy magyar író létemre le ne irjam utazásomat. Ámbár őszintén megvallom, abban semmi nevezetes nem fordult elő. Hanem Marhegnél, tehát a magyar határ szomszédságában, mégis szemembe tünt valami. Ott t. i. az indóházon két óra látható. Az egyik mutatja a pesti időt, a másik a prágait. És imé kiszül, hogy a Lajthán innen s túl még az időben is dualismus uralkodik, és pedig a Magyarország félórával mindig előbbre van, mint a Lajthántuliak.

Ez igen finom allegoria. Értse a ki bírja. Én magam sem értem.

Hanem annyi bizonyos, hogy ez a Bécs furesa, igen furesa város! Pesten az ember oly léleknyugodtan él; semmi sem háborgatja; semmi sem izgatja kíváncsiságát; a német színházba nem szabad járni, mert hazaárulás; a a nemzeti színházba meg Dobó Katicza libászkodik; tehát az ember marad szépen otthon; s

arról elmélkedik, hogy maholnap az ember erkölcsileg kényszerítve leend csakugyan — saját feleségével mulatni; a mi magában és néha igen szép; de minden este még sem lehetséges. Föltéve ugyanis, hogy valaki 13 évig házas, — ez összesen 4660 napot és estét teszen ki; — már pedig 4660 estét ugyanazon egy nővel tölteni, ez már arithmetice is sok; hát még metaphysice.

Hanem sok alkalom mulatni, szinte bajt okoz, Például Bécsben most két legnevezetesebb látni való dolog, azaz személy Patty és Batty. Patty kisasszony. Batty férfi, Patty k. a. énekesnő. Batty uram oroszlányszelidítő. Tehát nekünk is hallanunk kell az elsőt, látnunk kell a másikat.

Igen de az nem oly könnyű dolog. A páholyok és zártzések ára — mesés. A legrettenetesebb affectionis praetium; előszereteti ár. Előszereteti ár pedig annyit tesz: mint egy dolognak nem belértéke szerinti ára, hanem a belebolondulás következtében adott ár. Mert minden bolondságnak meg kell adni az árát. Egy zártzék 15 frtba és még ahhoz mennyi futkosásba kerül! De őt hallani kell. Egy 19 éves leány, a gyöngéd női szépség minden képzelhető és képzelhetlen bájaival, s oly fekete szemekkel, miknek egyetlen sugarától felolvad szivünk, mint napsugártól a friss írósvaj.

És hogy énekel?

A mély bass á-tól a háromszor aláhuzott magas z-ig — minden hang mint tiszta ezüst cseng peng. Egész Bécs örült. És én is az vagyok. — Ámbár őszintén megvallom — se nem láttam, se nem hallottam. Azaz láttam aczél-

metszetben; s hallottam róla beszélni. — Nekünk ujságíróknak ez elég, hogy Rózsaági barátom szavaival élve „szép cikket írjunk róla.“

Egészen más ám Batty — az oroszlanyszelidítő, vagy oroszlan-fékező, ki Renz lovarkörében mutogatja magát. Valami rémitőbbet alig láthatni. Dániel az oroszlanbarlangban túl van szárnyalva, csúffá téve Batty uram által.

Képzelnél egy vasketreczet, melyben négy oroszlan hever; egy kan és a többi nőstény. Batty előáll egy ostorral kezében, minden más fegyver nélkül, s kezdi őket kívülről ingerelni, ostorával ütlegelvén őket. Midőn az állatok oly dühbe jöttek, hogy majd a vasrácsnak ugranak neki, majd veszetten futkosnak föl le: — akkor Batty hirtelen belép közéjük; az állatok rögtön megfélemedve a zugba vonulnak. Ekkor Batty újra neki fog az ütlegelésnek; egyremásra ostorozza őket, hogy ezek vad ordítással ugrálnak föl le, Battyn keresztül, feje fölött, háta mögött, köröskörül; végre megragadja Batty az oroszlanok egyikét, leteríti a földre, megrugja és ráfekszik; az oroszlan meg sem mozdul; majd föl rántja két kezével agyaráit; fejét bedugja szájába, ismét kiveszi, száját úgy összecsapja, hogy szinte csattog; s megint elkezd ostorozni a már tajtékzó bestiákat. Egy perczről másikkra várjuk, hogy szétszedik őt; — végre egész nyugalommal kilép, s a vadak rohannak s körmeikkel kapdosnak utána, de a vasresz becsukódik.

Néhány angol, kik fogadtak, hogy bizonyos évek alatt mégis szét fogják őt tépni az oroszlanok, minden előadásán jelen vannak, s folyvást követik őt utjában. Előbb-utóbb megtörténhetik biz az; ámbar ezen vadak kiskoruktól fogva szelidítettek, s soha se látták Nubia pusztáit, s soha sem élvezék a gyönyört — egy élő állatot szétszakgatni. De valamely perczen fölbredhet beennök az elnyomott természet — az elostorozott oroszlan méltóságérzet és bestialitás — s akkor jaj volna Batty uramnak. Egy mutatóalkalmával ujját megvérzvé, — mint maga beszéli; de a mint észrevette — rögtön kisetett a ketreczből.

Az egész látvány felettébb izgató; mert veszélyes és mert tükre az emberi életnek. Mint itt a hatalmas állatkirály, a puszták ura, egy nyomorult ember ostorának kénytelen hódolni, hány királyi lelkű ember kénytelen az életben hódolni, fogait csikorgatni, s alétan jajgatni oly nyomorultak ostorcsapásai alatt, kik ha a véletlen helyzet nem adna nekik erőt, még arra se volnának képesek, hogy mint Batty — életüket tegyék naponkint koczkára egy darab kenyérért, — hanem gyáván pusztulnának el.

Persze, vigaszul mondhatni, hogy az oroszlan mégis oroszlan marad, ha ostorozzák is és Batty csak — szánandó kenyérű komédiás. De nem úgy van; a megaláztatás és testi erőszak még az oroszlan természetét is kivetkőzteti eredetiségéből, erejéből; s ezen ütlegelt oroszlanok csak arra emlékeztetnek, hogy az oroszlan a macska-fajhoz tartozik. Mint Batty ostora — úgy működik a civilisatio is; meglehet fékezi a bestialitást, — de ma holnap torzképet csinál az emberiségből. . . . És megmondhatnók miért van ez így? Azért, mert a civilisatióknak árnyoldalai, hibái s bűnei

könnyebben s hamarabb terjednek, mint nehez, de magasztos küzdelmei és nemes vívmányai.

Ezt bővebben is kifejthetnők, hanem ez nem a Handabandába való — ugy-e nyájas olvasóm?

Már hogy is ne?

Hanem — igazat szólva, — magam is meguntam e cikket, pedig az ember csak gyönyörködik a magáiban — mégis meguntam. Tehát (és a többi.)

Bizonyos akadémiai levelező tag székfoglaló beszéde.

Tekintetes Urak!

A Tekintetes Akademiának azon pazar jószívűsége, melylyel akadémiai tagnak megválasztott — megvallom szörnyen meglepett, — ámbar titokban rég el voltam rá készülve. Tekintetes Akademia!

Én nagyon szerény ember vagyok, s nincs okom tagadni azt, hogy mig akadémiai tagnak meg nem választattam, egész falunkban egyetlen egy okos ember sem volt. —

Nagyon bölcsen méltóztatik tudni, hogy én ennelőtte sem közvetve — sem közvetlenül az irodalomban nem működtem; de fogadom, hogy ezentul — ha lehet — neki ülök író-asztalomnak, s irok oly értekezéseket, melyek habár népre számított (politikai újdonságokat) nem tartalmazzanak is, minden esetre hiszem, hogy köztetszést nyernek s a magyar sajtó független vezérei egész honunkban a pesti hírnök által habár pesti napló alakjában is sürgönyözni fogják azt, hogy az ország — különösen jövő nemzedéke bámulhassa tehetségemet.

Tekintetes Akademia!

Nagy zavarban vagyok, mert nem tudom hogy hol kezdjem s miről beszéljek? —

III. Napoleonnak könnyebben eshetik Mexicót elfoglalni, mint nekem ezen széket.

Tekintetes Akademia!

Megpróbálom mégis tehetségemet, és majd mindjárt valami újat beszélek, csak méltóztatassanak szokásuk szerint türelemmel hallgatni. —

A Tekintetes Akademia — matematikai osztályának tetszik tudni azon matematikai igazságot, hogy: minden tárgy, minékto kja van kisebb a tokjánál. — Én vagyok jelenleg azon tárgy, a ki kisebb vagyok tokomnál, azaz széke mnél, és még azazabban: a Tekintetes Akademia székénél. Tekintetes Akademia! Ezen matematikai igazságot akadémiai tagnak lett megválasztásom óta sokan helybenhagyták, de én nekem jutott ez alkalommal azon szerentsé, *) hogy ezen tételt itt a helyszínén megczáfolhatom, kérdvén a Tekintetes Akademiától, hogy a pinczetok nagyobb-e a pinczénél? pedig hát az is tok?

Tetszik érteni?

Tekintetes Akademia!

Már most nincs egyéb hátra, mint megköszönni a Tekintetes akadémiai akadémiai tagnak lett megválasztásomat, mely által módot és alkalmat szolgáltatott arra, hogy: hátralevő napjaimat nyugalomban élhessem.

(Éljenek. A levelező tagok az új tag karjaiba dőlnek. Általános ölelkezés. Mindenki örül hogy a felolvasásnak — vége van.)

Yes Alfons.

a „Handabanda contrása.

*) Tisztelt akadémiai levelező ur nem látzik tudni, hogy ezt: szerencse „cs“ nem pedig t-s-el írják. Okát magam sem tudom.

A Handabanda szedője.

Az ő nótáik.

(Titkos adatok szerint.)

Ha jól vagyunk értesülve — — (bocsánat, hogy úgy kezdjük, mint valami bécsi levelező), ergo, ha jól vagyunk értesülve, a magyar hírlapirodalom érdeműs vezérei nem sokára kellemes meglepetésben fognak részesülni. Titok még, de furja az oldalunkat.

A fővárosban élők köd, egyébiránt lelkes barna nemzeti vagyis nemzeti barna zenészeink bandánkint összebeszéltek, hogy a közeledő aprilisi új évnegyed kezdetén lapjaink szerkesztőit, bokros gondjaik elkergetése végett sorba fölkeresik, s irodalompartoló buzgalmuknál fogva mindegyiknek az ablaka alatt elhúzzák „az ő nótáját“ — mert hát minden jóra való magyar embernek meg van az ő nótája. Tudja ezt már Vámospircsen is minden gyerek.

A mennyire a titok fátyolát fel lehetebbenteni, hiteles kutforrásaink szerint a következő nóták vannak a repertoiron:

A Jövő nótája.

Gyere be rózsám, gyere be,
Csak magam vagyok idebe,
Két cigány legény hegedül,
Csak magam jarom egyedül.

A Vezér nótája.

Kalapom szememre vágom,
Mellette hervadt virágom
Sirva nézem.
Igy mulik el ifjuságom,
Maholnap oda virágom,
A mint érzem.

Az Idők Tanuja nótája.

Mig én élek, feketében járok,
Ha meghalok, fehérben sétálok,
Szagos legyen, a merre én járok,
Talán jobban szeretnek a lányok.

Továbbá ez is:

Nincsen nekem semmi bajom,
Csak a ló rázott meg,
A pápai leányoknak
Szerelme ártott meg.

A Sürgöny nótája:

Nincsen kedvem, elvitte a golya;
Mert ott jártam, hol nem kellett volna.

A Magyar Sajtó nótája:

Édes apám, édes anyám
Ne bizzatok most semmit rám.
Nézzétek el, ha hibázok.
Tudom is én mit csinállok.

A Független nótája:

Azt mondják nem adnak
Engem galambomnak,
Inkább adnak másnak,
Annak a hat ökrös
Fekete subásnak.

A Hon nótája:

Cserebogár, sárga cserebogár,
Nem kérdem én tőled mikor lesz nyár.

Az Ország nótája:

Erre gyere, ne menj arra,
Jobb ut van erre, mint arra.
Hajaha!
Nem megyek én tihozzátok,
Mert harapós a kutyátok
Hajaha!

A Pesti Hírnök ősi nótája:

A gazdámval leszek majd egy kenyéren,
Jönnék értem szentgyörgynapkor szekéren,
Fölteszik a tulipános ládamat,
Furulyámat, dudámat.

A Pesti Napló nótája: (hallgató nóta.)

„Ne szólj nyelvem, nem fáj fejem.”

Alig vagyok, ki oly nagyon
Örülhessen,
Hogy néha ne keseregjen
Keservesen.

A Koszoru nótája:

Vörös bársony süvegem,
Most élem gyöngy életem!

A Vasárnapi Ujság nótája:

Be van az én szüröm ujjja kötve.
Kis galambom ne kotorázz benne.
Az egyikben acél, kova, tapló.
A másikban száz forintos bankó.

A Kritikai Lapok nótája:

Az ég alatt, a föld színén
Nincsen olyan — árva mint én.

Az Üstökös nótája:

Vigan élem világom,
Mig virit ifjuságom,
Eszem iszom s vigadok,
A bunak helyt nem adok;
Busuljon a ki tud hozzá
En nem tudok,
Búmban bizony soha meg nem
Bolondulok.

A Bolond Miska nótája:

Szállj le csak a keresztről,
S repülj a jegenyére,
Majd meghallod mit mondanak
A kérkedő fejére,
Neked mint varjunak
Ilyen nótát fujnak:
„Dögevő vagy, csak, csak, csak,
Dögevő vagy . . .”

Az Ország Tükre nótája:

Fölvettem az ágyam magasan,
Kisöpörtem a szobám csinosan,
Mindenfelől várom a kérőket,
De az ördög mind elvitte őket.

A Nemzeti Képes nótája:

Hármat tojott kis fürjecske
Ró- ró- rendemre,
Rendem csipke, rendem bokor,
Ró- ró- rekettye
Hípttyom gyere be
Rózsám az ölembe.

A Családi Kör nótája:

Káka tövén költ a rucza
Jó földben terem a buza. stb.

A Handabanda nótája:

A budai kanális
Kanális,
Elhagyott a babám is,
Babám is.
Nem bánom én, ha el is,
Megélek én egyedül
Magam is.

A többi helyeken elhuzandó nótákról még nincsenek hiteles kútforrásaink. De fülhegygyel hallottuk, hogy több helyen fog ismétlődni amaz ismeretes kedves dal:

Kis kutya, nagy kutya
Ne ugass hiába!

(Csicsó Marczy árulkodása
nyomán.)

A d o m á k,

Herr von Sappermán,

Gróf Széchenyi Istvánnál sokan voltak egybegyűlve estélyre. Többi között jelen volt egy hiún gögös uri ember, ki azonban mindenképen vagyoniilag és miveltségileg az álgentlemanek, vagy gentleman-torzképek so-

rába tartozék, s a minden félszepségen felségesen mulatni tudó Széchenyinek szintén nagy mulatságára szolgált. Ez este emberünk, nevezzük őt rövidség okáért Pávainak, egy barnán pikkelyezett finom battiste zsebkeendővel akart tündökölni. — A salon codex 113-dik §-a szerint este nem illik a tarka zsebkeendő; hanem Pávai azt hívé — a battiste n ó b e l. Ennélfogva Pávai folyvást szellőzgette tiz féle parfümmel itatott zsebkeendőjét, s minduntalan törölgette orrát, szóval, mintha az emberi arcz fénypontja volna az orr — folyvást azzal volt dolga.

Széchenyi észrevette a manővrirózást, s integetett nevének. A grófnének sem kellett figyelmeztetés, s naiv csodálkozással Pávai úrhoz fordul: „Ah mily szép batiste zsebkeendője van Pávai urnak? Vajjon hol vette.”

„Nem vettem grófnő — vizonzá Pávai úr — „mert ez pr é z á n.” *)

Erre Széchenyi elfojtott nevetéssel kiált föl:

„Ah — Sappermán!”

Ezen estély óta Pávai urat senki sem nevezte többé másképp, mint a Herr von Sappermán.”

— Ugyancsak Pávay urat kinevezték kamarásnak. Pávay ur soká törte fejét mimódon tegye e méltóságát legfeltünőbbé, szóval miként érvényesítse legjobban, azaz úgy hogy minden ember tudhassa, hogy ő — kamarás. Fogta magát látogató jegyeire a neve fölé pingáltatta a kamarás-kulcsot. Az avatottak nevettek a dolgon. Az avatatlanok, kiknek ideájok sincs a kamarás-kulcsról — azt gondolták, hogy az a kulcs a visitkártyán l a k a t o s t jelent.

X. . magyar városban lakott egy vagyonos szőlős-gazda, egyébiránt tót zember. Egyszer tűz támadt pinczejében, s a szőlőből haza jövők sietve referálják neki, hogy „Janó, ég a pince!” Ó azonban egész flegmával felelt nekik: „D e h o g y i g! n á l a m a k l ú c s i!” — Ez nagyon régi adoma. Furesa, hogy azt oly sok államférfi még sem látszik tudni.

Fővárosi ujdonságok.

Egyházi és iskolai hírek.

Ájtatos keblű fővárosi honleányaink, vallási buzgóságtól áthatva, elhatározták, hogy ezentúl vasárnaponként az eddiginél sokkal nagyobb buzgalmat fejtenek ki a templomlátogatásban. Még csak azon felmerült kérdés iránt kell tisztába jöniök, vajjon miféle specialis elegans toilettel jelenjenek ott meg, és nevezetesen, — à la markotányosné-kalpaggal-e, vagy à la kanászné?

A helybeli bölcsőde ajánlkozik, hogy a Magyar Sajtó, Pesti Napló, Ország és Független szerkesztőségéből egyegy vezércikk vagy ujdonságíró tagot, díjtalanul felfogad intézetébe, neveltetés végett.

Irodalom és művészet.

Állítólag, a nem fizető adósok ellen csakugyan alkalmazásba fog hozatni a személy-fogság.

Nemzeti színházi hírek,

(Opera.) — A nemzeti színház igazgatósága elcsapja szolgálatból a színház konventionális macskáját, tapasztalván róla, hogy az operai próbák alatt N. N. kisasszony hangját

*) Present.

utánozza. A macska hivatkozik ártatlanságára, és be is bizonyítja, hogy ellenkezőleg, a kérdéses N. N. kisasszony utánozza az ő hangját, előadások alatt.

(Drama.) — Nagy verekedés a „Griff“-vendéglőben.

Nevelésügy. A szász universitási követek mellé magánoktatók kerestetnek, különösen a magyar közjog kívántatik.

Jótekonyságok. — N. N. írónk legujabb munkájának kiadására egy könyvtáros sem vállalkozik. Ennél még sokkal jelesebb munkára sem vállalkozik — sem könyvtáros, sem hentes.

Hála-köszönet Ivánka Imre urhoz.

Két éve már, hogy többnemű makacs váltólázban sinlödöm, elannyira, hogy ha az osztrák váltótörvények nálunk divatoznának — úgy hátralevő napjaimat az adósok börtönében tölthetném, — Ily helyzet közepette nagyon enyhítőleg hatott reám önnek a „Hon“-ban megjelent az adóssági börtönzések oktrojálása ellen irt alkotmányos szellemű cikke, melyért fogadja hálás köszönetemet. —

Yes Alfons

az adósok börtönében négy kapitulatiót kiszolgált vitéz, jelenleg a Handabanda contrása.

Titkos betegség

t. i. párbajok utján hirre vágyódás — alólírott által alaposan és gyökeresen gyógyíttatik. — Látogatásokat a „kaporasi“ csárdában minden este elfogad. — A magyar irodalmi férfiakat, kik ezen korszerű nyavalyában nyughatatlanok, leszállított áron gyógyítom.

Miután ütlegek posta utján, sem bérmentve, sem bérmentetlenül nem küldethetnek, személyes megkeresést kérek.

Doronghi Marczy

a statarium egyik leendő martirja, jelenleg okleveles ütlez-mester.

(Y. A.)

Nyílt posta.

L. Györgynek Törtelen. Lapunk első 10 számát mikint rendelve volt a „Magyar király“ vendéglőbe küldtük; a jövő számok már Törtelre menendnek.

Uj előfizetést nyitunk.

Lapunk ápril—juniusi azaz negyedik évi folyamára 1 frt 50 krral.

Ápril—szeptemberi azaz félévi folyamára 3 frttal.

Azoknak kik az év végeig 4 frt 50 krral fizetnek elő — a január—márcziusi számokkal — mig készletünk tart díj nélkül kedveskedünk.

A januártól kezdve megjelent számokra mig el nem fogynak szintén elfogadjuk a megrendelést.

A előfizetési pénzek reklamatiók egyenesen a „Handabanda“ szerkesztőségéhez (Aldunator 5. sz.) intézendők.

Egy a társulatok s vállalatok tervezésében termékeny fiatal gróf, tekintve Pest város roncsolt pénzügyi állapotát „önkéntes utecasópró egyletet“ indítványoz.

Az indítvány felsőbb körökben, különösen a nőknél viszhangra talál, s a férjek rémülésére rögtön életbe lép.

Az alsóbb osztályok mindig a felsőbbek majmai lévén, és rongyokban nem szükölködvén — az önkéntes utecasóprés nagy fejleménynek örvend — a városi lakosság halálával telik el a lelkes indítványozó iránt.